

S U R T A U R S

Եօթանասուն հեռաւոր, հասայ քեզի վերջապէս:
Բայց դուն չես այն դողդոջուն, պատկառելի ծերունին,
Ջոր միտքին մէջ կը տեսնէր, իմ մէջս ապրող պատանին.
Յոյս ունիս դուն ու ժպիտ, աւելոյժ ես դեռ ու կ'երգես:

Կեանքիս նաւակն ի՞նչ ծովեր կտեսց մինչեւ որ այսպէս,
Հասաւ կայանն իր խախտ, ալեւոյթիս Երջանին...:
Ջուրերն էին մերթ հանդարտ, զոտ կախարդանք դրախտային,
Բայց եւ ո՛րքան արիւնի գետեր, որքան ողջակէզ...:

Հազիւ քեզի բարեւած՝ համբայ կ'ելլեմ դէպ ութսուն.
Քիչ անգամ ետ կը նայիմ, ներկան ա՛յնքան է քրքուն,
Եւ ապագան՝ հրաւերներու անծայրածիր հորիզոն:

Ի՛նչ հետք ձգել երկրի վրայ, չարիքներու անկողին,
Մինչ կարող եմ դեռ փալել դէպի կեանքիս երեկոն.—
Քանի մը տող բաբախուն, հոգիս կարգալ ուզողին:

ՅԱԿՈԲ ԱՆՏՈՆԵԱՆ

Քրիստոս, սակայն, գիտական կամ ընկերաբանական և կամ հոգեբանական Հետախուզական Ընկերութիւն մը չհիմնեց, որպէսզի մենք ճշմարտութիւնը որոնելու և գտնելու ելլենք. ոչ ալ Վիճաբանական Ընկերութիւն մը՝ ուր ճշմարտութեան համար վիճինք. այլ հիմնեց Մարմին մը՝ որուն մէջէն ճշմարտութիւնը պիտի յայտնուի: Աստուած վերացական մտածում չէ, Զօրութիւն է. ճշմարտութիւնը լոկ իմացական յղացք մը չէ, Անձ մըն է ու այդ Անձը կրնայ կեանքին մէջ միայն յայտնուիլ: Քրիստոս լոկ Հուսաւորողը չէ այլ «Զօրացուցիչ» իսկ. սիրելի յիշողութիւն՝ կամ յիշատակ մը չէ, այլ ապրող Այժմ:

Եկեղեցիին բացարձակ նպատակը, սակայն, լոկ անհատական մարդերու հոգիներուն և մարմիններուն սրբութիւնն ու փրկութիւնը չէ, այլ փրկութիւնն է նաև աշխարհին: Այլ խօսքով, մենք կը փրկուինք որպէսզի կարենանք ուրիշներ ալ փրկել, որովհետեւ՝ մենք մարմին մը կամ ընկերութեան մը անդամակցութեամբը միայն կըրնանք փրկուիլ:

Երբ մենք մարդեղանանք Քրիստոսի Մարմինն մէջ, այսինքն՝ Աստուածային Մարդկութեան մէջ, Եկեղեցին մեր մեղաց թողութիւն կը շնորհէ, այլ խօսքով մենք և Քրիստոս և Եկեղեցին մէկ կ'ըլլանք. «Դու յիս և ես ի նոստ»:

Քրիստոս մեզ ընտրեց որ մենք իր Մարմինը ըլլանք, այսինքն՝ իր Եկեղեցին, որով Ան պիտի փրկէ աշխարհը:

Մեզի կ'իշխայ զինուորի մը պէս հպատակիլ իր Կամքին: Դատաստան ընելը միայն ու միայն իրեն կը մնայ:

«Տուաւ ինձ ամենայն իշխանութիւն յերկինս և յերկրի. որպէս ատաքեաց զիս Հայր, և ես ատաքեմ զձեզ: Գնացէ՛ք այսուհետեւ՝ աշակերտեցէ՛ք զամենայն հեթանոս. մկրտեցէ՛ք զնոսա յանուն Հոր՝ և Որդւոյ՝ և Հոգւոյն Սրբոյ: Ուսուցէ՛ք նոցա պահել զամենայն՝ զոր ինչ պատուիրեցի՝ ձեզ, եւ ահաւաստիկ ես ընդ ձեզ եմ զամենայն աւուրս՝ մինչև ի կատարած աշխարհի» (Մատթ. ԻԲ. 18-20):

ԻՍՍՀՍԿ ՎԱՐԴԱՊԵՏ